

B. Simandjuntak, *Malayan Federalism 1945–1963*, Oxford University Press, Kuala Lumpur, 1969. ms. xi + 347. \$30 (Wang Malaysia).

Buku ini chuba meneliti perkembangan Federalisma di Malaya. Pe-nekanan diberi kepada hal2 yang lampau – masa Perang Dunia Kedua hinggalah kepada penubuhan Malaysia pada tahun 1963. Ia juga chuba membincangkan masalah2 penting berkenaan federalisma Malaya, seperti persoalan mengenai kewarganegaraan, bahasa, pelajaran, kewangan, integrasi ekonomi dan pertahanan dalam konteks masharakat berbilang bangsa. Dalam beberapa hal pengarang telah berjaya menerangkan sebab munchulnya federalisma, perjalanan perhubungan federalisma dan masalah yang dihadapi oleh masharakat majmuk Malaysia. Walau bagaimanapun kejayaan ini adalah terhad.

Sungguhpun tajuk yang dipilih oleh pengarang amat penting bagi sejarah perlembagaan dan politik Tanah Melayu tetapi pengkajiannya chondong kepada chorak bercherita dan kekurangan analisa. Selain dari itu puncha2 yang digunakan oleh pengarang hampir pada keseluruhannya dalam bahasa Inggeris. Adalah terlalu sukar untuk memberikan gambaran sejarah Malaysia yang jelas dan seimbang jika sekiranya seseorang itu memusatkan perhatian kepada puncha2 Inggeris semata2. Peranan surat-khabar bahasa Melayu terutamanya selepas Perang Dunia Kedua, adalah penting sakili. Surat-khabar2 ini mencherminkan perasaan baru, pendekatan dan chara politik Melayu yang mempunyai kaitan yang rapat dengan masalah federalisma, misalnya, sikap orang2 Melayu terhadap Sultan2.

Dihalaman 162, Dr. Simandjuntak menggunakan Cheraian VI Perjanjian Malaysia sebagai salah satu sebab penentangan Indonesia terhadap perjanjian tersebut yang ditandatangani pada 9hb. Julai, 1963, khusus merujuk kepada rangkaikata “untuk mengekalkan keamanan Asia Tenggara” Sebenarnya Cheraian ini sudah dipersetujui oleh kerajaan Tanah Melayu dan British dalam Kenyataan Bersama yang dikeluarkan dalam bulan Nobember, 1961 di London. Ianya bukan satu perkara baru yang hanya munchul dalam bulan Julai, 1963. Analisa yang tidak lengkap juga terbayang dalam menerangkan sebab2 kenapa Indonesia dan Filipina tidak dapat mengalu2kan penubuhan Malaysia berdasarkan lapuran Setia-Usaha Agung Bangsa2 Bersatu (hal 166). Pengarang mithalnya, tidak menyebutkan kedua2 kerajaan Indonesia dan Filipina sebelum itu telah memberikan pengakuan untuk menerima lapuran U Thant tanpa sebarang pengesahan.

Selanjutnya Dr. Simandjuntak menyatakan bahawa jadual operasi penyiasatan Bangsa2 Bersatu dikurangkan kepada 10 hari dan ini menyebabkan “pengakuan muktamat” dan “pendekatan baru” menjadi mustahil (hal. 166). Seolah2 beliau tidak menyedari tentang adanya lapuran persidangan akhbar yang diberikan oleh ketua pasukan pemerhati Indonesia di Singapura semasa dalam perjalanannya balek ke Indonesia, setelah selesai memerhatikan kerja2 yang dijalankan oleh Pasukan Penyiasatan Bangsa2 Bersatu di Sabah dan Sarawak. Ketua pasukan pemerhati Indonesia itu memberitau persidangan akhbar bahawa pasukan Bangsa2 Bersatu telah melaksanakan tugas dengan teliti dan adil.

Kebenaran setengah2 kenyataan yang dibuat oleh pengarang masih boleh dipersoalkan. Bila merujuk masa selepas Perang Dunia II, pengarang telah menyatakan “MPAJA yang diharamkan telah menjalankan gerakan bawah-tanah dan bekerjasama dengan MCP” (hal. 39). Kerjasama yang erat diantara kedua organisasi ini dalam zaman Jepun sudah menjadi pengetahuan umum. Boleh dikatakan ramai yang menganggap MPAJA sebagai sayap tentera MCP. Dihalaman 111 pengarang telah menyatakan penggandaan jumlah pengundi sejak pilihanraya 1955 adalah berpuncha dari perlaksanaan undang2 kewarganegaraan 1952 yang liberal. Yang sebenarnya ianya disebabkan oleh peruntukan khas kewarganegaraan dengan chara pendaftaran dalam Perlembagaan Tanah Melayu 1957 dan kelonggaran syarat2 bahasa.

Dalam masalah bahasa dan pelajaran, pengarang tidak benar2 memahami Lapuran Penyata Pelajaran Razak bila beliau menyatakan akan hanya wujud satu jenis sekolah menengah iaitu Sekolah Menengah Kebangsaan (hal. 200). Keadaan yang sebenarnya ialah Penyata Razak juga mengakui wujudnya sekolah2 menengah jenis kebangsaan. (Lihat para 70–73 Penyata Razak).

Dihalaman 259, pengarang membuat penilaian yang melulu dan boleh dipersoalkan mengenai Malaya sebelum Perang. Beliau menegaskan pada masa itu “tidak ada kebanggaan bangsa” dan “tidak ada lain yang lebih penting selain dari wang”. Apa yang dapat saya simpulkan ialah pengarang tidak tahu atau tidak faham tentang orang2 Melayu dalam zaman sebelum perang, penglibatan mereka dalam soal ‘kebanggaan bangsa’ sebagaimana yang dimanifestasikan oleh akhbar2 Melayu dan semi-jurnal dimasa itu. Beliau selanjutnya menunjukkan kekurangan pengetahuan beliau mengenai Tanah Melayu bila beliau mendakwa bahawa kaum bangsawan Malaya [Melayu?] tidak menchukupi untuk memenuhi kerusi Dewan Senet. (hal. 273). Sabenarnya bilangan kerusi didalam Dewan Senet itu tidak menchukupi untuk menampung separuh dari kaum bangsawan di Tanah Melayu oleh kerana ramainya mereka.

Buku ini juga mengandungi fakta2 yang salah. UMNO bukan ditubuhkan dalam bulan Mach, 1946 (hal. 43) tapi dalam bulan Mei tahun tersebut. Tidak ada organisasi Angkatan Wanita Sedar (hal. 49) yang ada ialah Angkatan Wanita Sedar. Mengenai jawatan kuasa perhubungan UMNO-MCA 1953, beliau menerangkan yang mereka merancang satu strateji bersama untuk Pilihanraya umum 1955 (hal. 69). Sebenarnya UMNO-MCA pada masa itu mengusahakan supaya pilihanraya umum dijalankan dalam tahun 1954. PAP mula berkuasa di Singapura dalam tahun 1959 dan bukan 1957 (hal. 247). Dan banyak lagi.

Mungkin pihak penerbit ingin meminda nombor chatitan bawah dihalaman 65 dan halaman rujukan chatitan bawah No. 4 dihalaman 66.

Dari apa yang telah dinyatakan diatas, saya yakin, pihak pengulas dapat dimaafkan kalau beliau tidak dapat memberikan minat yang sepenuhnya terhadap buku ini.

Zainal Abidin bin Abdul Wahid,
Jabatan Sejarah,
Universiti Kebangsaan Malaysia.